

O

Geachte aanwezigen, collega's, vrienden en in het bijzonder ambassadeur art 10, lid 2, sub e en g
en collega Ruud Bik van harte welkom op deze mooie avond.

Moslimvrienden en moslimcollega's:

Eid ul fitr Mubarak saeed, (het feest van het ontbijt)

een gezegend feest aan u allen.

U heeft een maand van reflectie, wilskracht en verbinding achter de rug. Mooie waarden die voor ons allen van belang zouden moeten zijn.

Wat hebben we toch een turbulent jaar achter de rug als korps, als stad en als bewoners. De ramp met de MH17, de oorlog in Gaza en de daarmee gepaarde spanningen en demonstraties, de aanslagen in Parijs en de voortdurende oorlog in Syrië, de liquidaties in onze stad en onlangs in Den Haag de dood van Mitch Hernandez. Ik kan bij elk van deze gebeurtenissen lang stil staan maar dat ga ik vanavond niet doen.

Ik wil wel graag stilstaan bij wat voor effect deze gebeurtenissen in onze samenleving hebben op ons als korps en op onze stad.

Het is naïef om te denken dat gebeurtenissen elders in de wereld geen effect hebben op de co-existentie in onze stad. Het is ook naïef om te denken dat deze gebeurtenissen geen effect hebben op de veiligheidsbeleving in onze stad door onze bewoners maar ook door onze dienders. En als ik zo de zaal in kijk weet ik dat er hier geen mensen zijn die naïef naar de wereld kijken.

Gebeurtenissen in de wereld raken ieder van ons op een eigen unieke manier. We hebben allemaal een individuele perceptie van de realiteit waar we mee te maken krijgen. Sommigen van ons zullen zich identificeren met slachtoffers, sommigen van ons zullen zich identificeren met daders en anderen zullen willen begrijpen wat de oorzaken zijn van alle ellende die mensen elkaar aan doen. Dit zijn allemaal legitieme manieren van omgaan met zulke grote incidenten die een impact hebben op de wereld en ook op onze samenleving.

De vraag is echter;

Wat zeggen al deze diverse manieren van kijken en beoordelen over de wijze waarop wij hier in ons land en in Amsterdam met elkaar samenleven?

Ik denk dat een van de waarden waar u in de ramadan mee bezig bent geweest daar wellicht een richting aan kan geven, namelijk zelfreflectie.

Wat doet dit met mij als burger, bewoner, ouder, professional? Hoe beïnvloed het de wijze waarop ik naar mezelf kijk? Hoe beïnvloed het de wijze waarop ik naar de ander kijk? Zie ik in elke moslim en potentiële terrorist? Zie ik in elke joodse man een Israëliische soldaat? Zie ik in elke Marokkaanse Amsterdamse jongere een bendelid? Zie ik in elke politieman of vrouw een potentiële racist?

En als ieder van ons die vragen naar alle eerlijkheid beantwoord heeft, hoe gedragen we ons dan naar elkaar toe? Welke correcties passen we toe in onze wijze van kijken naar de ander? En hoe gedragen we ons naar elkaar toe? En wat zegt het over ons als we onze emoties de overhand laten nemen in de wijze waarop we met elkaar omgaan? Wanneer zien we mensen als individuen en niet als onderdeel van een groep?

In ons korps werken gewone mensen die net zoals u en ik onderdeel van de samenleving zijn en die net als u en ik ook hun percepties hebben van de realiteit. In een snel veranderende samenleving als de onze is het voor ons als korps en als korpsleiding belangrijk dat we deze vragen die ik u stel ook aan onze dienders stellen.

Racisme, discriminatie en vooroordelen die in de samenleving heersen, heersen ook in onze korpsen. Daar moeten we duidelijk over zijn. Maar ook angst, onveiligheid en onzekerheid heersen in onze samenleving en dus ook in ons korps.

Ik zal niet vergeten dat ik een paar maanden geleden gebeld werd door Bennasser Bouayad met de zorgwekkende mededeling dat de spanningen die in de samenleving heersten inmiddels ook in ons korps en bij onze dienders voor de nodige spanningen hebben gezorgd. Dat raakte mij enorm zeker nadat ik twee dagen later de persoonlijke verhalen hoorde van de dienders die zich niet meer welkom voelden in ons korps. Dit kunnen en mogen we niet laten gebeuren.

Maar wat betekenen al deze constatering voor ons? Laten we ons uit het veld slaan of gaan we met zijn allen aan de slag? Wij als korps en u als bewoners van de stad.

Vanuit ons korps kan ik u mededelen dat meer dan voorheen diversiteit in de brede zin van het woord de komende jaren een speerpunt zal zijn. Diversiteit gaat niet alleen over de instroom van collega's van een andere etnische achtergrond, religie of seksuele geaardheid maar het gaat juist over de kracht van alle diverse opinies, ervaringen en competenties in ons korps.

Het gaat over het actief bespreken van onderwerpen als vooroordelen, discriminatie, onveiligheid, etnisch profileren, uitsluiting, racisme, acceptatie en verbinding. Elke Amsterdammer moet zich kunnen herkennen in ons korps en nog belangrijker; elke Amsterdammer moet zich optimaal bediend voelen door ons korps. Diversiteit is geen projectje, diversiteit is een duurzame waarde die elke dag van ons allen aandacht vraagt. Van u en van ons. We kunnen als korps de stad pas optimaal dienen als we onze eigen diversiteit omarmen, erkennen en blijven voeden.

Het is van belang dat we in ons korps ruimte maken voor dit gesprek. En dat betekent leiderschap tonen ten allen tijde en compassie en begrip daar waar noodzakelijk. Ook politiewerk is mensenwerk. En bij mensenwerk gaat het altijd over emoties en de wilskracht om ondanks alle ervaringen professionaliteit en menselijkheid te blijven nastreven. En dienders die zich niet in deze waarden kunnen herkennen horen niet in ons korps. Daar moeten we ook duidelijk over zijn.

Wat kunt u doen om ons hierbij te helpen?

Samen met ons de samenleving veiliger maken betekent dat we samen de verbinding moeten zoeken naar alle gemeenschappen in onze wijken. Help ons de vragen en de behoeften van alle Amsterdammers op het netvlies te krijgen. Denk met ons mee, voed ons met uw ideeën en ervaringen. Spreek uw wijkagent aan op zaken waar u zich zorgen over maakt in uw straat, wijk of buurt. Maak ons deelgenoot van uw ervaringen. Help ons de verbinding te maken met alle diverse gemeenschappen in de samenleving. Wij hebben u nodig en u heeft ons nodig.

Ook onze eigen netwerken zullen daar een belangrijke rol in moeten gaan spelen. Het Marokkaans netwerk, het Joods Netwerk, Roze in blauw, het Turks netwerk, het vrouwennetwerk, het Caribisch netwerk, het Indisch netwerk. En we zullen uw input, uw activiteiten en uw inzet hard nodig hebben om het gesprek zowel in ons korps als in de samenleving vorm te blijven geven.

Een speciale dank aan art 10, lid 2, sub e en g voorzitter van het Marokkaans netwerk, teamchef bureau Meer en Vaart, die elk jaar weer samen met de collega's van het netwerk deze bijzondere bijeenkomst organiseert. En die zowel vanuit het netwerk als vanuit zijn functie steeds weer op zoek gaat naar nieuwe wegen om de verbinding te zoeken met alle Amsterdammers. art 10, lid 2, e en g je bent een voorbeeld voor ons allen.

Ik sluit graag af met een tekst (Soera) uit uw heilig boek de Koran:

“Inna laha la joeghajirou ma bi qawmin hatta joeghajirou ma bi anfousihim”

“God zal het lot van een volk niet veranderen totdat zij datgene dat in hun hart zit veranderen”

Als we verandering willen zullen we die zelf eerst moeten inzetten.

Een fijne avond en dank voor uw aanwezigheid.